

Sygn. akt XVII *AmE* 66/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu 3 marca 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 marca 2015 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. XVII AmE 66/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: pozwany) w dniu 30 marca 2015 r. wydał decyzję w której :

-na podstawie art. 56 ust. 1 pkt. 12, w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.), w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), w związku z ujawnieniem naruszenia warunku 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi koncesji, udzielonej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 listopada 2010 r. Nr (...) (zmienionej decyzją z dnia 29 czerwca 2012 r. Nr (...), decyzją z dnia 16 maja 2013 r. Nr (...), decyzją z dnia 25 czerwca 2014 r., Nr (...)/WKO oraz decyzją z dnia 26 września 2014 r. Nr (...)/WKO) oraz naruszeniem obowiązków wynikających z tej koncesji, określonych w pkt 1 koncesji, orzekł, że :

1. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 7 listopada 2010 r. Nr (...) (ze zm.), w ten sposób iż:

- w roku 2013 prowadził obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w R. przy ul. (...), wbrew obowiązującemu wówczas zapisowi punktu 1 oraz warunku 2.1.2. ww. koncesji,

- w roku 2014 prowadził obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanych w R. przy ul. (...), O. przy ul. (...), Ł. przy ul. (...), w S. przy ul. (...), w P. przy ul. (...). (...) oraz R. przy ul. (...), wbrew obowiązującemu wówczas zapisowi punktu 1 oraz warunku 2.1.2 ww. koncesji,

- nie zawiadomił Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywania działalności objętej koncesją, to jest o rozszerzeniu zakresu tej działalności, do czego zobowiązywała Przedsiębiorcę warunek 2.4.1.1 udzielonej koncesji.

2. za działania opisane w pkt. 1 wymierzył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości **200.000 zł** (słownie: dwustu tysięcy złotych), co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2014 .

(decyzja z dnia 30 marca 2015 r. k. 3 verte)

Odwołaniem złożonym 3 czerwca 2015r. powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. - zaskarżył decyzję w całości.

Decyzji zarzucono:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu w sprawie i nałożeniu na spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., kary pieniężnej za działania Spółki nie będące naruszeniem obowiązków wynikających z posiadanej przez nią koncesji, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 07 listopada 2010 (następnie zmienianą), przy czym do naruszenie tego doszło na skutek błędnych założeń interpretacyjnych organu zgodnie z którymi;

- prowadzenie działalności nie objętej przedmiotem posiadanej koncesji stanowi naruszenie tejże koncesji, podczas gdy nie jest możliwe naruszenie obowiązków wynikających z uprawnienia, którego się nie posiada, a rozszerzenie zakresu prowadzonej działalności gospodarczej mimo braku uprzedniego uzyskania wymaganej koncesji stanowi wykonywanie działalności bez tejże koncesji (a nie naruszenie obowiązków wynikających z koncesji posiadanej),

- odpowiedzialność finansową za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji powoduje nie tylko naruszenie obowiązku wprost wyrażonego (skonkretyzowanego) w treści koncesji, lecz każde działanie sprzeczne z uregulowaniami Prawa energetycznego,

- wyrażony w pkt 2.4.1. koncesji obowiązek informowania Prezesa URE o każdej istotnej zmianie dotyczącej wykonywanej działalności objętej posiadaną koncesją oznaczał także obowiązek zawiadomienia o rozpoczęciu wykonywania sprzedaży paliw na stacjach paliw nie wskazanych w treści posiadanej koncesji pomimo, iż ta działalność nie była objęta przedmiotem posiadanej przez spółkę koncesji.

2. naruszenie art. 105 § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie w sprawie mimo zaistnienia podstaw do obligatoryjnego umorzenia postępowania,

3. naruszenie art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 7, 8 i 77 § 1 kpa poprzez zaniechanie ustalenia wysokości przychodu osiągniętego przez spółkę z działalności koncesjonowanej w poprzednim roku podatkowym tj. w roku 2014 r. i wymierzenie spółce kary pieniężnej w oparciu o przychód uzyskany przez spółkę w roku 2013 .

Dodatkowe, ewentualne zarzuty do decyzji(w przypadku nieuwzględnienia zarzutów z pkt. 1-3) odnosiły się do :

1. naruszenia art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez zaniechanie odstąpienia od wymierzenia dla spółki (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej w sytuacji gdy stopień stwierdzonego przez organ naruszenia implikującego odpowiedzialność jest znikomy a jednocześnie Spółka dążyła do zalegalizowania prowadzonej działalności bowiem złożyła do Prezesa

Urzędu Regulacji Energetyki wnioski o rozszerzenie zakresu posiadanej koncesji o możliwość sprzedaży paliw także na stacjach paliw w miejscowościach R., O., Ł., S., R. i P..

2. naruszenia art. 56 ust. 6a poprzez niedostateczne uwzględnianie przy wymiarze kary: stopnia społecznej szkodliwości czynu stopnia zawinienia i dotychczasowego zachowania Spółki a także zaniechanie uwzględnienia możliwości finansowych Spółki, co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na nią zbyt uciążliwej kary pieniężnej.

W oparciu o powyższe zarzutu powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, w tym o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

(odwołanie wraz załącznikami k. 14-22 akt sądowych)

Pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki – odpowiadając na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie odwołania w całości, wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norma przepisanych

(odpowiedź na odwołanie k. 80-85 akt sądowych)

Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej przedsiębiorca) - prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki udzielonej w dniu 17 listopada 2010 r. Nr (...).

Według zapisu 1 Przedmiotu i zakresu działalności udzielonej koncesji ww. przedsiębiorca był uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto – gaz, zaś w punkcie 2.4. Sprawozdawczość i udzielanie informacji, umieszczony warunek koncesji 2.4.1 zawierał postanowienie o treści: „ Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności, nazwy siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania”.

(dowód: koncesja k. 572- 574 akt administracyjnych)

Zapis 1 Przedmiot i zakres działalności koncesji został zmieniony decyzją w dniu 16 maja 2013 r. który uprawniał przedsiębiorcę do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi tj. benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi przy wykorzystaniu stacji paliw, naczepy cysterny oraz infrastruktury technicznej innych Przedsiębiorców, która to infrastruktura nie jest eksploatowana przez Koncesjonariusza , zaś w pkt 2.1. Warunki ogólne został umieszczony warunek koncesji 2.1.2 który zawierał postanowienie o treści: „ Koncesjonariusz będzie wykonywał działalność objętą niniejszą koncesją przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej przy ul. (...), (...)-(...) S. przy wykorzystaniu naczepy cysterny nr identyfikacyjny (VIN): (...) oraz przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej innych (...), która to infrastruktura nie jest eksploatowana przez Koncesjonariusza”.

(koncesja k. 575-577 akt admin.)

Na podstawie umowy podnajmu z 30.11.2012 r. przedsiębiorca wszedł w posiadanie stacji paliw położonej w R. przy ul. (...).

(dowód: umowy k. 411-412 akt admin.)

Pismem z 10.04.2014 r. (data stempla pocztowego) przedsiębiorca złożył wniosek o rozszerzenie warunków wykonywania działalności o stację paliw w R..

(dowód : k. 390-423 akt admin.)

W okresie od stycznia do lutego 2014 r. na podstawie tytułów prawnych przedsiębiorca wszedł w posiadanie stacji paliw w O. przy ul. (...), stacji paliw w Ł. przy ul. (...), stacji paliw w S. przy ul. (...), stacji paliw w R. przy ul. (...), stacji paliw w P. przy ul. (...). P. S. 54A.

(dowód: umowy k. 32-47atk admin ,umowa k 52 – 54 akt admin.)

Pismem z 4 marca 2014 r. przedsiębiorca złożył wniosek o rozszerzenie warunków wykonywania działalności o ww. stacje paliw w O., Ł., S., R. i P..

(dowód: k. 17 akt admin.)

Pismem z 23 kwietnia 2014 r. Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszenia warunków koncesji, które nie zezwalały przedsiębiorcy na prowadzenie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w R. przy ul. (...).

(dowód: pismo k. 1. akt admin.)

Przedsiębiorca w piśmie z 06.05.2014 r. przyznał, że sprzedaż hurtową oraz detaliczną paliwa prowadzi na stacjach w S., Ł., O., S., P. i R. i R..

(dowód: pismo przedsiębiorcy k. 4 akt admin.)

Zapis pkt 2.1. Warunki ogólne koncesji decyzją zmieniającą z 26 września 2014 r. został zmieniony i umieszczono warunek koncesji 2.1.2 o treści: „ Koncesjonariusz będzie wykonywał działalność objętą niniejszą koncesją przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej przy ul. (...), (...)-(…) S.(za wyjątkiem gazu płynnego) i przy ul. (...), (...)-(…) R., przy wykorzystaniu naczepy cysterny nr identyfikacyjny (VIN): (...) oraz przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej innych (...), która to infrastruktura nie jest eksploatowana przez Koncesjonariusza”.

(dowód: decyzja o zmianie koncesji k. 563 akt admin.)

Bezsporne jest, że przychód przedsiębiorcy z tytułu działalności gospodarczej koncesjonowanej w roku 2013 wyniósł (...). Przedsiębiorca, nie przedstawił informacji odnośnie wielkości przychodu z działalności koncesjonowanej za rok 2014 .

Nieprawomocną decyzją z dnia 1 grudnia 2014 r. znak: (...)451-71(11)/ (...) Prezes URE nałożył karę pieniężną na przedsiębiorcę w wysokości 100.000,00 zł za prowadzenie działalności w zakresie szerszym niż wynikającym z posiadanej koncesji.

(okoliczność bezsporna)

Zawiadomieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. oraz z 17 marca 2015 r. Prezes URE w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a powiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy i prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień - z prawa tego przedsiębiorca nie skorzystał.

(dowód zawiadomienie k. 582, 587 akt administracyjnych.)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód nie kwestionował okoliczności, iż dokonywał sprzedaży paliw na stacjach paliw w miejscowościach R., O., Ł., S., R. i P. wbrew zapisom obowiązujących wówczas warunków posiadanej koncesji. W ocenie powoda prowadzenie działalności w szerszym zakresie niż wynikający z koncesji nie stanowi jednakże naruszenia warunków koncesji a jego czyn należałoby zakwalifikować jako wykonywanie działalności bez koncesji, który nie podlega karze pieniężnej na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne.

Z treści punktu 2.1. Warunki ogólne zmienionej koncesji, w dniu 16 maja 2013 r, umieszczono warunek koncesji 2.1.2. o treści, że: Koncesjonariusz będzie wykonywał działalność objętą niniejszą koncesją przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej przy ul. (...), (...)-(…) S. przy wykorzystaniu naczepy cysterny nr identyfikacyjny (VIN): (...) oraz przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej innych (...), która to infrastruktura nie jest eksploatowana przez Koncesjonariusza”, zaś w brzmieniu od 26 września 2014 r. o treści: „ Koncesjonariusz będzie wykonywał działalność objętą niniejszą koncesją przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej przy ul. (...), (...)-(…) S.(za wyjątkiem gazu płynnego) i przy ul. (...), (...)-(…) R., przy wykorzystaniu naczepy cysterny nr identyfikacyjny (VIN): (...) oraz przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej innych (...), która to infrastruktura nie jest eksploatowana przez Koncesjonariusza”. Natomiast zgodnie z brzmieniem punktu 2.4.1 koncesji: „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności nie później niż 14 dni od dnia ich powstania” .

Z powyższych zapisów wynika, że powód był uprawniony do prowadzenia działalności na stacji paliw położonej w S. przy ul. (...), a od dnia 26 września 2014 r. na stacji paliw położonej w R. przy ul. (...). Tymczasem powód, co nie jest kwestionowane (twierdzenie powoda k. 4 akt admin.), prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłym z wykorzystaniem stacji paliw położonej w R. przy ul. (...) w roku 2013 r, a z wnioskiem o zmianę koncesji wystąpił w dniu 10.04.2014 r. Powód nie kwestionuje również faktu (twierdzenie powoda k.4 akt admin), że prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłym na przełomie stycznia/lutego 2014 r. z wykorzystaniem stacji paliw położonej w O. przy ul. (...), 75, stacji paliw położonej w Ł. przy ul. (...), stacji paliw w S. przy ul. (...), stacji paliw w R. przy ul. (...), oraz stacji paliw w P. przy ul. (...). (...), przy czym z wnioskiem o zmianę koncesji w zakresie tych stacji wystąpił w dniu 4.03.2014 r.

Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że powód naruszył obowiązki wynikające z punktu 2.1.2 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 17 listopada 2010 r. oraz warunek 2.4.1. tej koncesji, prowadząc w roku 2013 oraz w roku 2014 działalność na stacji paliw w R. przy ul. (...), oraz od stycznia/ lutego 2014 r. prowadził działalność na stacjach paliw w O., Ł., S., P. i R. (tu: do 26 września 2014 r.), co było niezgodne z posiadaną koncesją. Naruszył także warunek 2.4.1. koncesji zobowiązujący go do zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją tj. o rozszerzeniu zakresu tej działalności, w terminie 14 dni od dnia powstania. Złożenie wniosku o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi dokonane po upływie w.w.14 dniowego terminu nie może być traktowane jako wypełnienie obowiązku określonego w warunku 2.4.1. udzielonej powodowi koncesji.

Jako nietrafny Sąd uznał zarzut powoda, że prowadzenie przez niego działalności w szerszym zakresie niż to wynikało z udzielonej koncesji należało potraktować jako wykonywanie działalności bez koncesji a nie naruszenie warunków udzielonej koncesji. Słusznie bowiem wywodzi pozwany, że koncesja jest uprawnieniem podmiotowym i obejmuje swoim zakresem całość działalności powoda w zakresie obrotu paliwami ciekłymi określając jednocześnie warunki wykonywania tej działalności.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

W judykaturze konsekwentnie wskazuje się, że odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z ustawy - Prawo energetyczne, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 tej ustawy, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu. Nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia tej odpowiedzialności, gdyż w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacyjnego powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Powoduje to, że powód może uniknąć kary, gdy wykáže, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają przypisanie mu naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że powód nie kwestionował faktu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi na ww. stacjach paliw mimo braku określenia w warunkach posiadanej koncesji uprawnienia do prowadzenia obrotu paliwem na tych stacjach, ale nie zgadzał się z dokonaną przez Prezesa oceną, że czyn ten stanowił naruszenie obowiązków wynikających z posiadanej koncesji i jako taki podlegał sankcji z art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd nie podziela oceny powoda w zakresie w jakim zmierza do wykazania, że prowadzenie obrotu paliw na stacjach paliw nie objętych warunkami koncesji, nie jest naruszeniem jej obowiązków ale czynem związanym z brakiem koncesji.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy Pe koncesja określa przedmiot oraz zakres działalności objętej koncesją, a zatem określa co jest dozwolone w ramach koncesji, nie ma zaś potrzeby ani możliwości wydania w ramach decyzji koncesyjnej „negatywnego” rozstrzygnięcia, a więc określenia, jakiej działalności koncesjonariusz prowadzić nie może. Ustawa Pe jednoznacznie wskazuje, iż każdy rodzaj działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji, a tym samym dozwolone jest prowadzenie przez przedsiębiorcę działalności jedynie w zakresie określonym pozytywnie w treści decyzji, zaś każdy przejaw działalności sprzeczny z granicami określonymi w koncesji – narusza koncesję i podlega sankcji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy prawo energetyczne (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie VI ACa 461/14 publikacja orzeczenia: orzeczenia.waw.sa.gov.pl)

Rozważeniu zatem pozostaje kwestia prawidłowości uwzględnienia przepisów ustawy Pe przy wymierzaniu powódce kary pieniężnej za stwierdzone naruszenie warunków koncesji.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary ponieważ nie zostały kumulatywnie spełnione przesłanki z art. 56 ust 6a Prawa energetycznego. W szczególności nie można uznać za znikomy stopnia szkodliwości popełnionego przez powoda czynu.

W świetle aktualnej linii orzeczniczej, przy wymierzaniu kary pieniężnej konieczne jest, poza stwierdzeniem obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, uwzględnienie elementów o charakterze subiektywnym, składających się na podmiotową stronę odpowiedzialności zagrożonej tego rodzaju sankcją. Zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia w zakresie kary pieniężnej powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (zob. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III SK 36/14, LEX nr 1652700 i powołane tam orzecznictwo).

W art. 56 ust. 6a Pe przewidziano, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Istotne jest przy tym, że obie ww. przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

W ocenie Sądu, nie można przyjąć, że w analizowanym przypadku stopień szkodliwości czynu był znikomy. Powód prowadził obrót paliwem na stacjach paliw, które nie zostały zweryfikowane pod kątem spełnienia wymagań technicznych, oraz naruszył obowiązki o charakterze publicznoprawnym, podważając zasadę zaufania odbiorców paliwa do rynku paliwowego jako reglamentowanej działalności nadzorowanej przez państwo. Ponadto wbrew

zapisowi warunku 2.4.1. udzielonej koncesji zaniechał zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją w terminie 14 dni od chwili powstania tych zmian.

Powyżej wskazane okoliczności skłaniają do wniosku, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Wobec tego Prezes URE był uprawniony do nałożenia na powódkę kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego, co do zasadności orzeczenia kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Powód nie przedstawił okoliczności, które podważałyby, czy to zasadność wymierzenia kary, czy też jej wymiar .

W myśl art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu.

W ocenie Sądu nałożona kara w wysokości 0,0769 % przychodu z działalności koncesjonowanej za rok 2013 tj.w wysokości 200.000, 00 zł została wymierzona z uwzględnieniem powyższych przesłanek a jednocześnie spełnia funkcję prewencyjną i represyjną. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut powoda, że to przepis art. 56 ust. 3 Pe nie uprawnia pozwanego do nałożenie kary pieniężnej ponieważ kara nie odnosi się do osiągniętego przychodu poprzedzającego rok wydania decyzji (czyli 2014). Źródłem obligu sankcji jest art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, : „karze pieniężnej podlega ten kto ”. Natomiast art. 56 ust. 3 odnosi się do określenia jej górnej granicy, która „ nie może przekroczyć 15% przychodu karanego podmiotu i dotyczy tylko aspektu ekonomicznego w odniesieniu do sytuacji w jakiej znajduje się powodowe przedsiębiorstwo (aktualnej sytuacji ekonomicznej). Skoro sam powód zaniechał wykazania na etapie postępowania administracyjnego, pomimo adresowanych do niego wezwań do przedłożenia danych za rok 2014, jak również danych tych nie przedstawił na etapie postępowania sądowego, to nie ma podstaw dla udzielenia ochrony takiej postawie, przez sąd. Powód nie występował w postępowaniu sądowym z inicjatywą dowodową mającą na celu wykazanie , iż nałożona kara przekracza jego możliwości finansowe. Jeżeli powód twierdził, że jego dochód uległ zmianie w roku 2014 w stosunku do 2013 r. to zgodnie z art. 232 kpc winien był tę okoliczność udowodnić chcąc wywieść korzystne dla siebie skutki w postaci zmniejszenia wysokości kary.

Z tych wszystkich względów, stwierdzając brak podstaw do uwzględniania odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Hanna Kulesza